

ВСЕСМІХ

УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОРИСТИЧНИЙ

ЖУРНАЛ

№161

Червень – 2005 – June

Рік XIII

РИМ І НЕЗРОЗУМІЛИЙ ЧОРНО - БІЛИЙ ДИМ

- МОЖЛИВО, ЩО ЦЕ
ТІЛЬКИ ПАЛЯТЬ ВСІ ПРО-
ХАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТО-
ЛИКІВ ЩОДО ЇХНЬОГО
ПАТРІАРХАТУ

НОВІНА
ПЕРШИЙ РАЗ ІЗ ЯСНОВИДСЬКОЇ
ПЕЧЕРИ ПРОЗВУЧАЛА ПАТИНА. СТОР. 9

І.Яциб/05

Мудрателі

◆ Старість не завжди приносить мудрість. Іноді старість приходить одна.

◆ Гірше дурня може бути тільки дурень з ініціативою.

◆ Уроки життя даються безкоштовно, але дорого обходяться.

◆ Для одних життя починається після сорока, для інших — після ста грамів.

◆ Одного разу мудрий Діоген повернувся до своєї бочки — а її нема! Після цього він став ще мудрішим.

ПАРАДОКСИНИ

Європейці завжди прагнули пізнати задоволення і матеріальні блага. Тепер вони вдовольняються матеріальними благами.

Китайці завжди прагнули пізнати людину. Тепер у них багато китайців.

Виліз на грушку, рве петрушку і каже: смачна цибуля.

Петро Ребро

РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ

(На новий лад)

Дарив, дарив їй купончик
Вона в мене не взяла.

Розпрягайте, хлопці, коні
Та лягайте спочивать.
А я піду в закордонні
Інвестиції шукать.

Знаю, знаю, корейанко,
Чим я тебе розгнівив,
Що учора на світанку
Китайянку полюбив.

Стукав, стукав до панянки
Я увечері смерком:
Чи не вийде корейанка
Із набитим капшуком?

Ростом куца китайянка
Ще й літами молода,
Але має гроші в банку.
Все ж бо інше — єрунда!

Вийшла, вийшла корейанка,
Щоб мене інвестувать,
А за нею — "крутих" ланка,
Щоб кишені набивать.

Розпрягайте, хлопці, коні
Та лягайте спочивать,
А я піду в закордонні
Інвестиції шукать.

Просив, просив я мільйончик —
Вона мені не дала,

...

ВсeCmіx (Laughter)

Єдиний в діаспорі український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу
українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу
Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р.

Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

BceCmix / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Ethnic Journalist' and Writer's Club Award
Published by Bcecmix Community Publishing Co.

Editor and Publisher Raissa Galechko

Subscription:

\$38.00/year; \$20.00/6 months; Foreign \$70.00 Can., \$60.00 US.

**Mailing address : Bcecmix, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada**

**Tel. & Fax: 905 891-0707
E-mail: bcecmix@sympatico.ca**

BceCmix/Laughter is not responsible for the content and advertisements appearing in this publication; We reserve the right to edit articles and letters;
ВсeCmіx не відповідає за зміст авторських матеріалів і оголошень; редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали; надіслані ілюстрації вважаються власністю "ВсeCmіху".

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

Кожен день – День Перемоги!

От чого святкується лише один День Перемоги — у Другій світовій війні? А решта?

Це неповага до наших предків!

Чому не святкується перемога у Першій світовій війні? Чому не святкується перемога у Вітчизняній війні 1812 року? Адже якби тоді не розгромили Наполеона, то не було б німецького народу, не було би Гітлера, а раз не було би Гітлера, то й не було би Другої світової війни. Але й не було б, мабуть, українського народу, а був би україно-французький народ, чи ще якийсь там. Треба точно взнати, коли ж там була перемога під Ватерлоо чи ще десь, коли розбили Наполеона, і треба цей день зробити святковим. І всім учасникам та інвалідам Вітчизняної війни 1812 року треба встановити пільги — безкоштовний проїзд в метро, знижки на придбання ковбаси, шарові презервативи і т.п.

Ще була перемога у війні 1564 року. Теж треба точно дізнатися коли — і встановити вихідний день.

Потім, була перемога в Куликівській битві. Як би там не було, а коли б не розбили татаро-монголів, то не було б сьогодні українців. Тому треба точно взнати день — і зробити його вихідним. А якщо він випадково припадає на 9-те травня, то треба його буде перенести на 8-ме травня.

Ще залишиться відшукати кілька перемог, які відбулися в період з 3-го по 7-ме травня — і тоді золотий ключик у нас в кармані! Цілісних, безперервних 10 днів святкових! Будемо всією країною виїжджати у Туреччину чи на Майорку. Попутно там треба буде якось зібратися всім разом і когось уп...зд...ти насмерть, тобто здобути чергову перемогу, а потім зробити цей день святковим. Тут може виникнути проблема, бо кілька перемог накладеться одна на одну. Але вихід завжди можна знайти

Далі на стор. 3

КАЛІЦТВО, СПРИЧИНЕНЕ ПРОМИВАННЯМ МІЗКІВ

ЧИ ПОДАДУТЬ КОЛИСЬ СОБІ РУКИ
УКРАЇНСЬКІ ВЕТЕРАНИ?

"Кому Москва, а курці смерть". Є така приповідка.

Велика Вітчизняна війна; Перемога великого російського народу; Визволення Європи... Це стало історичним стереотипом. І 60 років поспіль Москва помпезним парадом на Красній площі прибиває цей стереотип до Кремлівської стіни слави. Ніби не полягло інших народів. Ніби не українець, а "русскій человек" першим вивісив прапор перемоги над Рейхстагом.

Є ветерани-сталінопоклонники, обмедальовані і обтяжені славою — і вони гідні пошани. Є ветерани ОУН-УПА, які воювали проти всіх тоталітарних займанців. Вони й досі не признані і не пригріті своєю Батьківщиною — і вони заслужили слави і визнання.

Президент Ющенко на святі Перемоги у Києві закликав усіх ветеранів подати один одному руки. Цього вимагає від української нації нове покоління — покоління Помаранчевої революції.

Не так гумор, як співчуття

Іван Яців.
Віндзор.
Онтаріо.

Нас не багато... Нас не переконати!
"Умерли на Сибірі батько й мати, за це
я хочу Сталінові честь віддати"

It Took Me Over 50 Years To Learn...

Never, under any circumstances, take a sleeping pill and a laxative on the same night.

If you had to identify, in one word, the reason why the human race has not achieved, and never will achieve, its full potential, that word would be "meetings."

There is a very fine line between "hobby" and "mental illness."

People who want to share their religious views with you almost never want you to share yours with them.

You should not confuse your career with your life.

Nobody cares if you can't dance well. Just get up and dance.

The most destructive force in the universe is gossip.

Це забирає півжиття, щоб зрозуміти...

Ніколи, ні за яких обставин не вживайте на ніч сногворного одночасно із проносим.

На питання "Чому людина не досягло — і ніколи не досягне — закладених в неї можливостей" відповісти можна одним словом: "Мітингування".

Між захопленням, хоббі, і божевіллям дуже маленька різниця.

Люди, які діляться з вами своїми релігійними переконаннями, майже ніколи не хочуть вислухати про ваші релігійні переконання.

Професійна кар'єра і ваше життя — зовсім різні речі. Не плутайте їх.

Нікому нема діла до того, як ви танцюєте. Просто ідіть і танцюйте!

Найбільш руйнівна сила у світі — плітка.

Кожен день — День Перемоги!

— перенести цю здобуту перемогу на 10 травня і так далі.

Взагалі, жаль що у світі всього близько 150 країн. Тому що якщо навіть над усіма отримати перемогу, то залишається ще десь 150 днів робочих, ну, а якщо не враховувати суботи та неділі - то близько 50 днів. Це дуже багато. Український народ не для того всіх перемагав, щоб — ні хрена собі! — пахати як папи Карло на чужого дядю! Вирощування картоплі потребує доволі часу і зусиль, крім того, колорадський жук з кожним роком хитрішає і хитрішає, хитрішає і хитрішає, хитрішає і хитрішає, гад такий! Тому, мабуть, доведеться здобувати перемогу над кожним суб'єктом Російської федерації окремо (Чечню трогать не будемо!). Ну і в Німеччині окремо є землі, а в США штатів десь так з 50 — так що роботи вистачить.

Головне — справитися за 1 рік, щоб на наступний уже не морочити собі голову.

А якщо залишиться кілька робочих днів у році — не біда, їх можна буде переносити на майбутні роки, щоб народу можна було нормально розслабитися і не переривати відпочинок.

Капітан Немо. Київ.

Любов до самого себе — це любов до єдиної людини, яка тебе по-справжньому любить.

Дружина чоловікові: — Любий, принеси будь-ласка тортик.
— З радістю, кохана. А на скільки шматочків його розрізати: на шість чи вісім?
— На шість. Вісім шматочків мені не здолати...

Манько Холева
пише

Пам'яті побратима із Штирнацетї дивїї

До другої річниці смерті Василя Сірського (Кацавейка)

Як то колись вогорили в старім карю: "Банек воду носить до-поки се му не обірвет вухо".

Такий день спіткав ниньки мене, банека Манька Холеву. Був я на цвинтари в Оквіль, відвідав своїх, відвідав і помоливсе за нашого Кацавейка,

жи там лежить особно, відсепарований від тих, жи були в перші і другі дивїї "Галичина". Присівсе я коло єго могилюньки та й плакатисе хочит. Чому то так є?... Хіба тому, жи на єго військові книжці було написано, жи він не був ані в перші, ані в другі — але аж в штирнацетї дивїї "Галичина"?

Ну добри. Тажи всі знають, жи Кацавейко бивсе під Бродами. То чому він не лежить вкупі разом зі всіма своїми побратимами?... Тим в'єнций, жи між тими, у купі, є такі, жи виділи Броди тільки на мапі. Хтось си може подумати, жи Броди боронила не тільки єдна дивїзія, а штирнацеть дивїзій. Айя! Штирнацеть!

Шо мене найбільше вурдит, то той напис на камені головного пам'єтника: "...Коли ми вмирали, нам дзвони не грали..." Не всі тото добре розуміють. Тажи всі ті, жи лежут на цвинтари в Оквіль, повмирали тутички в Канаді, і їх ховали ксьондзи, дзвони їм дзвонили, і їх ховали їхні родини.

Знаю єдно: ті, шо вмирали під Бродами, не мали часу слухати чи їм грають дзвони. Навит не було кому їх поховати і їм, бідним, можи круки видзьобували вочи.

Але тим, шо вмирали в Канаді, в'єнцей на тім залежало, а то дужо мастило амбіції пана з Монреалю, шо робив дицизію не дати там місця Кацавейкові. Абисьте, панове, хто був незгідний з такими децизіями, то удайтеся з тим до того, хто поставив той пам'єтник, і кому ви за те ше платите гроші.

Сисю правдиву гісторию пишу я, бувший простий штаб-фільфедер з штирнацетї дивїї і без жадних підвищених рангів і медалів.

УВАГА! УВАГА!

Тих, жи мали би охоту бути поховані в Оуквіль на секції Дивїзійників проситсі вїповнити апликацію до кінце сєго місяця. Апликация мусит бути вїповнена за параграфом і мусит ї підписати Ваш парох.

Перше — мусити представити свою метрику в які місцевости сє родив; чи нормально чи з якимсь дефектом. Якщо так, то треба мати два сьвідки або посьвідченє від дохтора.

Друге — чи йшов ти до війська сам, чи на силу, чи не був часом п'яний.

Трєте — якщо з якоїсь причини не маєш чим доказати, жис був у Дивїї, то може тобі в тому помогти Жидівський Конгрєс чи Візенталь.

Дальши — куждий мусит обов'язково вирівнати свою вкладку, а ті, жи єї не платили, мусет тепер ше раз заплатити вписове, з тим, жи півроку вони будут трактовані як рекрути для нашої резерви. В єншім випадку, як

хтось з тих рекрутів піде на другий сьвіт перед тим, заки вїповнит тоту апликацію — то "форгет-їт"!

Хочу Вас повідомити, жи куждий з Вас допіру єк впишитси тогди зможе си замовити українську військову уніформу. Я особисто раджу Вам замовляти тільки блюзку, бо і так ніхто не буде знав, чи хтось з Вас там в трунві має штани чи нє. Ціна уніформи залежит від ранги, хотєй ми можем піднести єї аж до капітана..

Уніформи сє будут шили в Києві, а кравец приїде тут тільки для міри. Той кандидат, жи хочит вмирати, мусит сє зголосити бодай єден місяць наперед.

Всі гроші підут на добрі цілі і про те не будем робили жадних фінансових звітів. За то раз в році ми Вам дозволим бути на Сьветі Незлежності, а офіцерам дамо обід за дурно.

О!... Ше бувбим забув! Якщо буде падав дощ, то за порасолою мусите си заплатити "екстра".

Манько Холева. Торонто

Густо удекорованого комбатанта спитали, звідки набрав стільки медалей, коли ніколи не був на полі бою.

Той відповів:

— Це СКУ, КУК, НТШ, СФУЖО, УККА, СКВУ, УСС, ЗДА, СУК, СУМ, УКЦ, УПЦ, СУЖО, УНР...

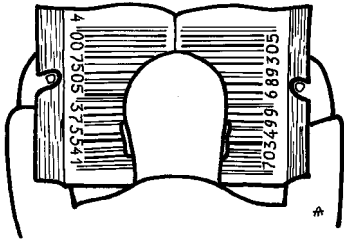
НАРОДНА МУДРІСТЬ

Відвага, це мистецтво боятися так, щоб ніхто цього не помітив.

Тільки чужими очима можна бачити свої недоліки.

ДВОВІРШІ

Для вільного вірша загроза:
Без ритму і рим він — проза.

Людський хамелеон, свою змінивши
шкіру,
Також міняє і думки, і віру.

Якби поет усе те пережив, що описав у
творах,
То з нього ще замолоду зостався б
тільки порох.

Судилось кожному весіллю
В чиємусь оці бути сіллю.

Стрибає дощ із скелі на долину -
Всесильний бог, хоч тільки на годину.

Хоч в нього в серці Гірошіма,
Він вміє брязкати грошіма.

Чому не вірю я тобі?
Бо я не вірю сам собі.

Казала Кобра:
«Я дуже добра!»

Чи не здавалось вам ніколи,
Що пес вам хоче дати школи?

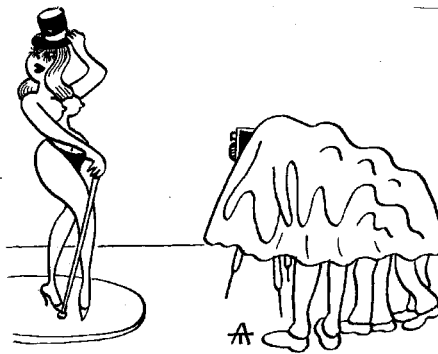
Або йди з кулями на танці,
Або стрибай зігнувшись в шанці.

«Ну, одним словом...» - краще не
кажім:
Хоч раз сказали словом щось одним?

У товаристві краще змовкни,
Ніж недоречне слово бовкни.

Шукаєш папороті квіту?
Стрибай у вибух динаміту.

Часом і хоробрі мужі
Лячно повзуть, як вужі.

Найкраща жінка часто непутяща.
Вона тому розпусна, що найкраща.

Скажіть комусь тримати щось в секреті -
Триматиме, як куля в кулеметі!

Як для дієти витримки бракує,
Багато їж - того, що не смакує.

Хто сердитий в сірій світлі,
І в сурдугі ті сердиті.

Як я пишу вірші

Питають мене :
Як ви пишете вірші?
Всі вірші про себе?
І так, може й ні:
— Як пишете?
— Серцем.
А серце ж із перцем!
Себе по шматочку
Я всім роздаю.

Одній — мою вірність,
А другій — зрадливість.
Комусь — легковажність,
А декому — зло...
Бо в темнім куточку
У кожному серці,
Втулившись в добро,
Причаїлась змія.

І тиха побіжність,
Сльоза покаяння
У вірші моїм...
І вічна цнотливість,
Що рветься в зальоти;
Натхненна молитва —
Й нестримна пожежа:
Гаряча жорстокість,
Вогонь насолод.
Нестерпність провини,
Навік зарікання...

І знову до пекла
Лечу по вогонь.

Та промінь надії,
Крізь млу безнадії,
Бажанням страждання
Відродить життя.

Я в кожній людині
І все це моє.
Це сповідь моя,
І всі ви—
Це я.

ЦЕЛЕБРУВАТИ І ПРОЛОНГУВАТИ...

Надумав я збагатити свій мовний запас сучасним українським словом «целебрувати». Сталося це так: пишучи свої політичні роздуми, забракло мені відповідного слова виразитися про велику хвилину — велику-превелику річницю. Заглянув до українських газет — і відразу знайшов рішення. Целебрувати! Чи відповідне це слово нашій мові у солов'їному плані я не певний, бо співу соловейка я в ньому не почув. Однак маю чисту совість, бо цей ювілей нам позичений, тому можна позичити до нього слово «целебрувати». Воно значить: святкувати, відзначати, веселити, величати, відправляти і багато чого іншого. І, найважливіше, римується з словом «пролонгувати».

Пролонгувати — це старе класичне слово. Зареєстроване навіть у Словнику української мови мовознавцями Академії наук УРСР, між якими був сам Нікіта Хрущов. (На маргнесі варто зазначити, що його дружина Ніна була українка з Галичини, то він, згідно з законами діалектики матеріалізму, обзнайомився з цим «діалектом»).

Що означає «пролонгувати»? Самозрозуміле, слід заглянути до словника. Ці два слова у тандемі політично коректні, бо віддзеркалюють психічний стан народу в місяці травні, в котрому припав Великий Ювілей — 60-річчя перемоги у Великій Вітчизняній Війні! Усе з великої літери й усе на «В»! Отже, нема місця на малу війну чи, тим більше, малу вітчизну. З цього приводу виринає запитання історично-кардинальне: чи «целебрувати» ВВВ? І далі логічно: чи пролонгувати целебрувати? Якщо ні — то ні. Якщо так, то як довго?

Два питання — багато відповідей. Україна ніби була визволена тому 61 рік. Однак історичний закон давно виклала Леся Українка: хто визволить тебе в неволю візьме. Тому 13 років Україна сама ще раз визволилася, проголосивши незалежність. Логічно беручи, щоб бути визволеним, треба бути поневоленим. Отже, про яке визволення слід пам'ятати, яке святкувати і як? Іншими словами: що пролонгувати?

Починаючи з сьогоднішнього і з самого вітчизняного вершка: Президент Ющенко, який є мудрий політик знає, як де і що розпоставити. Його батько був у німецькому полоні й опинився між 15 тисячами тих, котрих німці призначили до концентраційних таборів на чорні роботи й експерименти. З них тільки кількадесят пережило це лихоліття і вернулося додому. Отже, для Ющенка існує «історична традиція» для целебрування вдома.

Однак більша вітчизна целебрує ВВВ в себе вдома. Не випадає главі держави не бути там, де будуть могутні цього світу: президенти Америки, Європи, НАТО —

якщо Україна саме хоче прямувати до них. З другого боку, як будуть почуватися без свого Президента бійці-визволителі ВВВ, котрі будуть святкувати таку роковину у Золотоверхому? Як безбаченки? Перед Президентом України виросла дилема. Як вийти з цієї ситуації, щоб вовк ситий був і коза ціла? (Знаєте, про якого вовка промовка). Пригадав, що дат перемоги ВВВ було дві. Одна для західних альянтів — 8 травня, а друга для східного альянта — 9 травня. Отже 8 травня, у надвечір'я перемоги ВВВ на сході, полетить до Москви, щоб віддати належний поклін героям Великої Вітчизни — колишньої. А 9 травня повернеться додому, щоб разом з усіма ветеранами Меншої Вітчизни, серед котрих був і його батько, вшанувати пам'ять усіх жертв ВВВ.

Чи це правильна соломонівська розв'язка?

Правильна, неправильна — усіх не задовольнить. Правда, мій приятель, що від великої політики, каже, що наш Президент міг би відсвяткувати ці роковини в себе вдома 8 травня. А 9 травня, щоб задемонструвати солідарність з НАТО й США, й Європою, — в саму точну дату — гей, до Москви.

Кажуть, що людина не може бути одночасно у двох місцях. А Президент Ющенко втяв таку штуку. Був у колишній "Великій Вітчизні", щоб целебрувати історично велику перемогу, й теж у своїй справжній Вітчизні — в той же день. Політично коректно...

Однак, як знаємо, історики творять історію такою, якою її треба пам'ятати. А мудреці признаються: історія — це фікція!

Не встигла Україна ввести гривню, як її, матінку, купили за долари.

• • •

Простягнута братня рука часто може перетворитися в дулю.

Курка — не сучка

Замість реклами

Це однозначно: курка є курка, а сучка - то є сучка. І якщо дотепер сучка — ця вірна тварина, стояла на кілька щаблів вище за курку, то останнім часом авторитет несучки став для сучки недосяжним. Прислуга, яку курка зробила одній відомій людині, тяжко вдарило по собачій честі. Престиж гавкнув. Натомість курка, хоч вона не така вже й птиця, але в новітню історію увійшла з великої букви. Щоправда, не зовсім сама курка, а її мілітарна продукція — яйця. Тут вже сучка зовсім випадає з конкуренції.

Тріумфальна хода несучки започаткувалася у славній галицькій столиці. Внаслідок атаки грізної зброї виробництва зозулястої квоктухи, немов мішок, чвакнувся о бруківку дев'ятипудовий кандидат у головнокомандуючі збройними силами великої європейської держави. Курям було не до сміху, коли інтернет розтрубив про відправку великої партії нової стратегічної зброї для війни в Іраку. Янкам капут.

Відтоді про яйця стали говорити з достоїнством. Одеса видала тонізуючий напій "Кока". Японці - "Яя". Охорона контуженого кандидата дістала титул "яйцеголові". Студент-яйцemet став національним героєм. Курка несучка стала кінозіркою, започаткувавши серіал кіновестернів "Веселі яйця".

Серіал "Веселі яйця" — це вам не Голівуд! Ефект від перегляду "веселих яєць" не до переказання. Янукович нажив хронічний розлад шлунку. Вітренчиха бігає до вітру. У Тарасика почорніло піднебіння. Шуфрич став політичним імпотентом.

Словом, після помаранчевої революції жити стало веселіше. Це помаранчевим. Біло-голубим не дуже. Від нашої Героїні-несучки вони навчилися хіба-що нести та гребти під себе. Але щоб видавати продукцію - зась. Відтак від хронічного переїдання кендюх увірвався. Хто чкурнув лікуватися у Варові Карли, хто в Альпи лижі гострити, дехто віддав коньки...

Словом, — кіно та й годі. Наш читач, піаніст Сердюк з Брайтона, заскочений таким грандіозним шухером в Україні, запитує чи те **кіно** можна десь набути?

Хочу Вас порадувати, пане

Сердюк, а у вашій особі всеньку українську громаду, що те кіно набути можна і то просто. Саме для того, щоб задовільнити інформаційну голодівку нашого спраглого люду на дива грядущі, і була створена кіностудія "Заграва", яка видала українському світові такі документальні шедеври, як "Помаранчева Революція", "Інавгурація", "Майдан". Невдовзі глядачі насолоджуватимуться концертом акторів оригінального жанру. Скажімо, В. Янукович читатиме монолог "Як ми розікляли Україну". Його солон'яна перша леді, вставивши, відповідно, нові зуби, проспівася арію "Менінгіт" з опери "Оранжеве небо". Цвяхом програми буде сага "Я люблю теб'я, жізнь" у виконанні барда гітарної класики Л. Кучми. Документальний гумор — це також новий жанр кіностудії "Заграва".

А кого не приваблять комедійні серіали "Від зони до зони", "Где же ви тепер?", "До чого допищався Піскун?". Словом, на героїчних персонажів, які, за висловом баби Каті, набралися корости як сучка бліх, дефіциту нема. І про все це, як і про інше, продукує свої свої гостросюжетні україномовні тасьма студія "Заграва".

Хочете посміятися перед телевізором, перепочивши від світових новин? Подзвоніть до режисера студії "Заграва" Петра Ващика в Парму, Огайо: 440-532-9417.

За невеликі гроші можете придбати 4 фільми:
Я йду в Президенти
Помаранчева революція
Інавгурація
Молитва за Президента.

Помирає столяр,
потрапляє в рай. Зустрічає
його Бог і каже: - Ех,
майстре, як я тобі заздрю!
- Чому, Боженьку?
- Та тому, що зроблені
тобою стільці не бігають
за тобою юрбою і не
докучають тобі: "Дай
грошей, дай здоров'я, дай
щастя..."

Один священик питає-
ться хлопчини, як пройти
до станції.
- Ідіть направо, потім
наліво, потім знов направо
- і побачите станцію.
Священик подякував і
попросив хлопчика прийти
в неділю до церкви, то він
покаже йому, як знайти
дорогу до неба.
- Як ви, панотче,
можете знати дорогу до
неба, як ви не знаєте доро-
ги до станції?

Щастя

Щоб бути щасливою з чоловіком, ти повинна добре його розуміти і мало любити.

Щоб бути щасливим із жінкою, ти повинен її дуже любити і навіть не намагатися її зрозуміти.

Тривалість життя

Одружені чоловіки живуть довше, ніж самітні, зато серед одружених більше тих, що хотіли б вмерти.

Схильність до змін

Жінка одружується з чоловіком, сподіваючись, що він зміниться. Він не зміниться.

Чоловік одружується з жінкою, сподіваючись, що вона не зміниться. Вона зміниться.

Техніка дискусій

Слово жінки має бути останнім в будь-якій суперечці. Що б чоловік після всього не сказав — це стає початком нової суперечки.

Написи коло робочого столу

Розкажуй мені про свої проблеми — я люблю це слухати. Особливо твої нарікання на те, який великий податок тобі доведеться платити на премію/бонус за те, що ти такий добрий менеджер.

Будь добрим до мене тільки тоді, коли моя праця допоможе тобі підвищитися по службі.

Не святі корови горшки ліплять

Замість ненаписаної рецензії

Ще торік я одержала від Ганни Черінь її книжку "Святі корови" з підписом у її стилі: "Відважній Раїсі також не плоха Ганна". Прочитала, як кажуть, не відходячи від каси. Читаючи, робила закладки: "Чудово, але завелике [для невеликого "Всесміху]"; "Це вже застаріле — не поймуть", "А це якраз", "Оце використати в рецензії", "...до рецензії" і т.д.

Прочитавши (по діагоналі) до кінця, зітхнула: треба сідати й писати. А тоді рішила ще й передмову до книжки прочитати. Евріка! Дорога Ганно, вічна панно на виданні (книжки), Ви самі дали мені вільні руки! Цьом-цьом! Ви пишете: "Я переконана, що крім автора ніхто не міг би написати передмову до цієї книжки". Спасибі велике! Все, що мені лишається, вибачайте, це скоротити Ваш вступ про обставини і час, коли Ви творили зібрані тут гуморески й оповідання "з минулого, сучасного й майбутнього життя українців Вітчизни й Діаспори". А далі — помаленьку передруковувати Ваші твори на радість читачам.

Раїса Галешко.

Передмова

...Мої гуморески були написані й надруковані у пресі, а потім, 1974 року, вийшли книжкою під заголовком «Хитра Макітра», яка містить гуморески, написані за час від поселення в Америці до 1974 року. Усі мої гуморески нерозривно пов'язані і темами, і настроями, і навіть тими самими героями, що відродились у нових часах. Настрій моїх гуморесок веселий, беззлісний. Для вітчизняного читача, напевне, буде цікаво простежити невпинне змагання за народні традиції, українські звичаї, боротьбу за рідну мову в сім'ї й громаді і прагнення одружити своїх дітей у своїй національній громаді.

Віддаючи «Святих Корів» до друку, передбачаю проблеми у спілкуванні з редактором і

коректором. Навіть тому, що мій «діаспорний» правопис не завжди співзвучний із сучасними нормами (?) України; та й у діаспорі наші на Голоскевичеві побудовані правила також мінялися, залежно від приписів того чи іншого редактора (а то й коректора). В останні роки, після Незалежності, я відмовилась від «льокання» і «лякання»; пишу і мовлю «клас», «лампа», «лак» (для меблів і нігтів, але «ляк» і «переляк»); «клуб» і «проект» (замість незрозумілого діаспорного «проект»), «шоколад» (а не «чоколяда») і навіть... «долари».

Діаспора наполягає на «совісті» в родовім відмінку і «совісті» в давальнім і місцевім та дечому іншому, але тут не місце для мовної дискусії. Лишімо це академікам.

Засмічення української мови запозиченими страшидами на

кшталт «ноу-хау», «аудіофайли», «фешн-клуб» та «хітрок» ранить душу навіть тих діаспорників, що самі грішать «американізацією». В чужомовнім оточенні це можна розуміти й прощати — або висміювати в гуморесках, що я і роблю. Але коли журнал «Дзвін» хизується таким виразом як «висадка десанту» — то це вже гумористичний самородок. А то ще надигаєш у пресі «анонс», що «детективи і вестерни» одержали золоті «медальйони» ... Це вам не ретрогради, а висадка десанту!

Сучасна українська преса також не бездоганна, не односпільна. Тож будьмо терпимі й терпеливі! Пізнаймо себе й один одного!

Ганна Черінь.
Норт Порт, Флорида.

Ганна Черінь

ЗАОЩАДЖЕННЯ

З усього, що я навчилась в Америці, найважливіші дві речі: патріотизм і ощадність. Або — може, ці дві речі треба поміняти місцями: на першому місці — ощадність, а тоді — патріотизм. Закон зеленого долара так велить: без грошей патріотизм не допоможе.

Дехто вважає мене марнотраткою, а серед них, на жаль, і мій чоловік. Якби ж вони знали та зрозуміли, як я вмію

заощаджувати гроші! Люди думають, що я сиджу вдома, нічого не роблю, а мій сердешний чоловік тяжко на праці гарує. Насправді воно не так: як тільки чоловік вийде з дверей, я, довго не гаячись, гарненько поспідаю, вберуся — і гайда до крамниць. За день, може, з двадцять обійду, до всього придивлюсь — і по справжній ціні нічого не куплю, тільки по знижці, по тій, що, як каже моя сусідка, «на сейл»*. Захекавшись як пес, прибіжу додому за півгодини до приходу з праці чоловіка, ще встигну «ті-ві диннер» у мікропічку всунути. І в ту хвилину, як чоловік

Далі на стор. 11

ЗАОЩАДЖЕННЯ

З'явиться на порозі, на столі вже парує запашна домашня страва. Звідки б чоловік знав, що то з фабричного пакета, коли він від нашого одруження нічого іншого не їв?! От він їсть (тільки він, а мені не треба їсти, бо я ввесь час на дієті), а я вихваляюся своїми досягненнями:

— Отож, мій любий котику, купила я цю сукню, що на мені. Ціна їй 850 доларів, бо це Діор. А ти ж знаєш, що таке Діор? Його всі голлівудські артистки носять, то чом би й не я?! А я цю сукню підчепила за 125 доларів. Уявляєш — це ж 725 доларів заощадження! А оця блузка — завтра її вдягну — іще одне заощадження. Якщо не віриш, то глянь сюди: на квитку позначено 60 доларів, бо це Шанель. А мені вона за 15 дісталась. Так що знов 45 доларів у кишені! А потім оця торбинка трапилась. Подивись, яка краса! Справжня собача шкіра, не імітація. Вона напевно 200 доларів варта. Хтось уже й квиток відірвав, щоб піддурити, та не вдалось. А мені

її просто даром віддали, всього за 80 доларів. Знову 120 доларів виграла! І вже як виходила з крамниці — просто в руки мені влізли оці черевики. Правда, лівий трохи тисне, але я його розношу. Це п'ятдесятидоларове взуття, а мені його віддали всього за 20. Ще 30 доларів у нашу користь. От я підрахувала: 725, 45, 120 і 30 доларів — разом 920! Такого щасливого дня мені ще не траплялось! Витратила всього 240 доларів, а накупила на 1160! Треба вміти на світі жити — а я вмію! Та й гроші на те пішли не з кишені, а на картку!

А знаєш що, котику? Такі заощадження — це ґрунт для патріотизму. Давай ми все те, що виграли, віддамо на благородні громадські цілі: на УККА або на НТШ, або на вдовиць та сиріток. Як ти думаєш, котику?

Котик врешті дістав змогу щось сказати. Чарівна дружина у своїм захопленні не давала йому і слово вставити!

— Та я не проти, але ти вже три рази розподіляла свої заощадження на всі існуючі культурні й харитативні установи. Ми вже задеклярували, але не дали. Що ти патріотка, немає в тім сумніву. Але для своїх заощаджень ти витратила стільки грошей, що доведеться брати позичку в «Самопоміч»...

1970

Із заяви в поліцію:

— Переважно на весіллях крадуть наречену, а в мене вкрали тещу. Більше дорогих подарунків не було.

• • •

Дзвінок в двері. Чоловік відкриває, а на порозі - теща.

- Доброго дня, мамо. Ви надовго до нас?
- Та поки вам не набридне...
- То що, навіть на чай не зайдете?

Кримінальна хроніка

На Краківському базарі у Львові сержант Безстрашний затримав 80-літню громадянку Калініну, яка продавала великодню кутю з маком. Сержанта нагороджено іменним годинником за боротьбу з наркоманією.

Вівчарку по імені Люкс, що належала патрульно-постовій службі, знайдено під плотом вілли відомого олігарха і мафіозі Едіка. В інтерв'ю кореспондентові "Міліцейського кур'єра" Люкс сказав, що змінив місце служби, тому що тут в нього краще харчування і роботи менше.

Одного разу відомий дослідник Пржевальський зустрів коняку. Через рік вона перейшла на його прізвище.

Слушайте українську
ЩОДЕННУ радіопрограму
ПІСНЯ УКРАЇНИ

CJMR на хвилях 1320 AM
від понеділка до п'ятниці
7:30 до 8:30 ввечері

субота і неділя: 4:30 до 5:30 пополудні

Керівник Прокіп Наумчук
Ведуча Зоряна Оніщук
Редактор Наталія Солтис
Диктор Галина Копко

Тел.: 416 536-4262

Daily Radio
SONG OF UKRAINE P.O. Box 2, Station D,
Toronto, Ontario M6P 3J1

Із серії "Підприємництво в Україні"

Аукціон в Содбі в Москві. На кон поставлена картина Давінчі. Початкова ціна \$3,000. Вигуки із залу:

— 4,000!

— 5,000!

Тут встає браток із золотим ланцюжищем на шиї і каже:

— Мільйон!

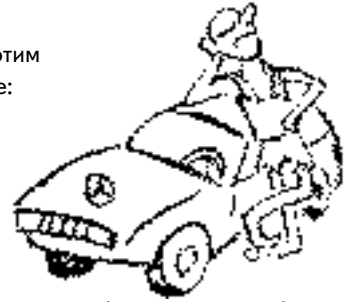
Всі замовкають. Браток

тут же додає:

— Ви мені її гарно загорніть і підпишіть: "Коляну від братків".

Йому все зробили, як попросив, він виходить надвір, а там вже чекають п'ять Мерседесів-600.

— Ну, братани, — кричить він їм, — карточку на день народження купив, поїхали за подарунком!

Advatages Of Being Fat

- 1) Whenever you eat ice cream you always enjoy it more than a skinny person would.
- 2) While going to a dance club, you can be sitting down and make your whole body move with just a little wiggle in the big ass.
- 3) You'll always have an excuse for not exercising.
- 4) You can take the extra cherrie's at an ice cream buffet, referring to your size.
- 5) Whenever you hear the story "the three little pigs" you an always say "ah hell i'm not little".
- 6) You'll also ALWAYS have an excuse for eating.
- 7) When you go out to eat, you'll always get the big extra comfortable boothes.
- 8) You will have an excuse for every time you go shopping and dont get to buy anything (because nothing fits).

WE WERE MADE FOR EACH OTHER
— Ми просто створені один для одного!

Бути товстим не так і погано

1. Товстій людині морозиво більше смакує, ніж худій.
2. На танцях, замість викаблучуватись до останнього поту, товстяк може погойдуватись собі на широкому задку.
3. У вас завжди є виправдання, чому ви не займаєтесь спортом.
4. На громадському обіді ви завжди можете взяти кілька вареників більше, бо у вас велике тіло.
5. Коли ви чуєте казку про трьох маленьких поросят, ви можете сказати: це не про мене, я не маленька/кий.
6. У вас завжди є якась причина попоїсти.
7. На обіді ви можете всістися відразу на двох місцях, і ніхто вам нічого не скаже.
8. Ви можете похвалитися тим, що цілий день провели в магазинах і не потратили грошей (бо все на вас затісне).

ТРИНДИЯРИЧКИ

◆ Ніколи не впадай в песимізм, навіть тоді, коли помираєш, бо в тебе іще все попереду: дорога на цвинтар, відтак у яму, а потім на небо.

◆ В кожній жінки не все вже позаду, мусить бути щось і спереду!

◆ Весілля - це похорони кохання з музикою.

◆ У мирний час теж підриваються.

На секс-бомбах.

◆ Колись у маси несли ідеї гуманізму, тепер зношені лахи гуманітарки.

Іван Ярич.

ЯК НАМ СВІТЛО ВИМИКАЮТЬ

Тепер, мабуть, у столиці й парламент не знає,
Хто в державі Українській світло вимикає
Як лиш лампочка загасне в квартирі чи в хаті,
То лунають по Вкраїні слова матюкаті.
А вже, як тих відбатькують, що сидять над нами,
Тоді ходять сюди-туди й руках з сірниками.
І жевріє в кожному домі у темряві свічка
Так, гейби там був покійний чи була небіжка,
Не раз сядеш, щоб газету свіжу прочитати,
В якій пише, що не будуть світло вимикати,
А тут світло і пропаде. І треба лягати.
А як ляжеш, то вже мусиш, хоч трохи поспати.
Проспишся так з дві години, відтак протреш очі,
Береш бульбу, краєш сало і їсиш півночі.
А до мого приятеля тамтого вівторка
Приїхав був у гостину вуйко із Нью-Йорка.
Та лиш вуйка приятелька до хати пустила,
Як у той час якась мавпа світло загасила.
А у хаті сестри ждали з Америки брата,
Бо ще його пам'ятали, як пас поросята.
Вуйко моїм приятелям дав одну банкнотку,
Та при свічці не розрізниш чи долар, чи сотку.
Сіли за стіл навпомацки, дитинство згадали,
Так на вуйка, мов на шкварок в ющі призирили.
Вуйко нипав сюди-туди, мав рухливу вдачу,
Та й засунув свою ногу у пастку щурячу.
Кричав вуйко по-українськи й по-американськи,
А кілька слів таки загнуп чисто по-радянськи.
Горлав вуйко: "Та це Польща назад ся вертає!"
Та й ногою став у горщик, де Юрчик сідає.

А ще мені розповіли таку небилицю,
Що зустрів Іван у барі чорняву дівчицю.
Та й запросив тую лялю до своєї хати,
Нібито на чашку кави чи склянку гербати.
Сіли собі на канапу, стрілило "Шампанське",
А це дівча таке чорне, гейби африканське.
Іван в одній руці чашку з кавою тримає,
А другою погладжує там, де кожен знає.
Лиш дівчиця підвелася й розправила жили,
Як у той час у квартирі світло загасили.
Іван почав навпомацки шукати чортицю,
Але побив скло в серванті й вивихнув ключицю.
Шукав дівку, доки світло не блимнуло в хаті,
Та знайшов лиш рукавички її волохаті.
Зате пропав магнітофон, золоті перстені
Та й ті гроші з-під канапи, що звуть їх "зелені".
Отаке-то трапилося з молодим Іваном,
А ще гірше вчора сталось із старим Степаном.

У ліфт пхались відчайдушне вперті пасажири:
Той з бульдогом, той з ровером, з сумками чотири.
Степан квапився додому на поверх дев'ятий,
Бо наївся він гороху, горох давав знати.
Ще й до того випив пива два по два бокали
І йшли тепер зсередини тривожні сигнали.
І тут раптом, як це у нас постійно буває,
Що Фантомас із Києва світло вимикає.
Загальмував ліфт зненацька посеред дороги!
Степан стиснув, мов обручем свій живіт і ноги.
В ліфті пахло перегаром, хтось віз оселедці,
Когось серце закололо, когось в попереці.
Степан думав, що поперек і серце — дурниця,
А от, як бабахне зараз його дробівниця...
А тут ще й стара Матрьона на весь ліфт кричала:
"Зря я, дура, за Ветренко не галасавала!"
Степан хотів її вдарити чи на пальці стати,
Та боявся навіть слово з трьох літер сказати.
А це тисне й розпирає, дує і помпує...
Степан терпить і до старту секунди рахує,
І тут раптом хтось ровера крутнув, ниче крана
І керовницею сильно потиснув Степана.
Хоч був Степан твердий з роду, але таки здався...
На поверсі здавалося, що ліфт розірвався.
І головне, що у ліфті не могли збагнути,
Хто це вчинив так підступно і як далі бути?
Степан кричав: "Це пес, це пес!"
А пес вив. Аж клявся,
Що він ще перед під'їздом відсалютувався.
А як світло увімкнулось і ліфт відчинився,
То всі чимдуж повтікали, тільки пес лишився.
Може, це і непристойно трохи виглядає,
Але хай той про це знає, що струм вимикає.
Якби він застряг у ліфті чи світив свічками,
То, може би, не дражнивсь щовечора з нами.
А як ми ще так потягнем одну п'ятирічку,
То світ дרותи нам відріже та й поставить свічку.

2–3 грудня 1999 р. м. Коломия.

Іван Яців

Поч. в №№ 151, 152, 153, 155, 157, 159, 160

В КАНАДІ

Триденна подорож з портового міста Галіфакс дала мені змогу пізнати географічне обличчя Канади. Дивився я на монолітність лісо-скелястого краєвиду, якому не було кінця, і роздумував: де ж той Саскачеван, у якому живуть наші спонсори?

На третій день показали широкі родючі поля. Це означало, що наближаємося до нашого місця призначення.

"Wadena"! — весело вигукнув кондуктор. Отут нам виходити з поїзда. Нам — це моїм батькам і мені, хлопцеві-підлітку.

Вийшли ми з вагона з нашими убогими, обшарпаними валізками — свідками лихоліття і довгих мандрів. Локомотив запчихав, викинув білу хмару пари, і з цієї пари, мов з небес, з'явилися наші добродії-спонсори, усміхнені, з простягнутими руками. Це були імігранти другої хвилі, за нашими уявленнями — українські "тубільці"

в Канаді.

Три дні відпочинку дали нам змогу вигоритися, поділитися своїми пережиттями у знедоленій Україні і страхіттями світової війни. Здавалося, цікавості наших слухачів не буде кінця — їм все

хотілося знати про залишену батьківщину і що робиться у світі. На все вони реагували вже "по-канадськи" — "Oh!", а не "Ой!", як у нас.

Пізніше ми повсюди серед своїх — імігрантів першої і другої хвилі — чули цей дивний суржик, поєднання англійської і української мов. Зрештою, це допомагало нам

якоюсь мірою засвоїти найнеобхідніші англійські слова. Перше, що я із цього суржика

засвоїв, "Буде стерм", тобто, буде буря (storm). Потім слово "пес" (passed), наприклад, "наш син пес з першої класи у другу".

Ось приблизно якою мовою спілкувалися старі імігранти:

— Галлов, галлов, місис! Де ідете?

— Іду до друг-стору купити пільси.

— А то шо, місис, маєте який тробиль?

— Та маю. Чогось болит мій стомик. А як там ваш чоловік, Піт?

— Він окей. Пейнтує тепер гавз.

Вже попентував два руми. Фіксує всьо, куди не подивісі. Всюди тульті під ногами. А скажіт, місис, як ваші діти?

— О, один мій бой тепер з бандою

на денцах грає, а другий має роботу у ситогол і має файну пейду. Донька в шпиталі робить яко норса і дуже велику пейду має.

— Ну а як ваші внуки?

— О, вони всі окей, всі пес. Казала тічерка, що з них будуть люди.

Далі буде.

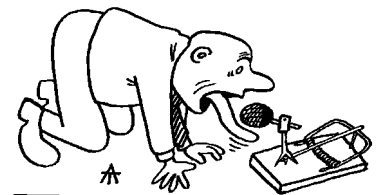
Павло Глазовий

ТЯГАНІНА

Гладкий кабан худого кабана несправедливо вигнав з табуна. Худий кабан у лісову управу подав негайно скаргу чи заяву.

Управа справу переслала в суд. І доки суд збирав матеріали та доки свідків різних викликали, гладкий кабан, на пуд, напевне, схуд. Худого ж так замучили тривоги, що він охляв і витяг ноги.

Отож, не кваптеся, худі, шукати правду у суді!

Я, Манько Холєва, маю кілька питань до нашої діаспори, але боюся, жи до Вас вишлют дилигацію, бисти передо мнов знов закрили двері.

Отож:

1) Я дуже вдоволений чути, жи були між нашими деякі чесні люди, котрі їздили на Україну на вибори. Вони, не витративши всіх грошей, повернули решту до Ку-Ку. Теперички КУК зможит дати ті гроші тим, жи їздили в Україну за свої. Ті люди зробили там велику роботу.

Ми тожи ходили з мойов Настев під амбасади Путіна в Торонто на демон-страції. Активно скандувалисьмо "Ю-щен-ко — наш Пре-зи-дент!", вімахувалисьмо руками, але на бал самопохвали нас не запросили!

2) Чи є правда жи той Шевченко, котрий пильнував фарму "прогресистів" у Палермо коло Оквілю, втік від них попід дроти на наш цвинтар? Кажут, жи теперички він дістав новий "офер" і аргентинську візу на подібну функцію в Ялті (якщо Сталін его не побідит).

3) У Каневі торонтський хор "Бурлака" на чолі з паном диригентом Зенком співали

"Заповіт" і без нот і без пам'єти. Деякі хористи так се добре і вільно чули, жи аж тримали руки в кишенях!

А в Торонто Пані Диригентка разом зі своїм "світової слави" хором співали то самісіньке, але з нотами і на струнко.

4) Чому газета "Щоденний вісник" так брешит в живі люці вочи? Таж єї віпускают тільки раз на тиждень!

На фронтіві сторони мікроскопічним друком написана поважна дедиканція і закріплена нашим Тризубом. То чого ж вони таку неінтелігентну мову вживають! Коли б наш Президент то прочитав — почервонів би зі встиду. А юж не кажу за порєдну жінку Паню Юлю, яка бсолютно не толєрує тих, жи потраф'єт за гроші — вібачийти ми за нечемний вираз — "скурвитисє".

5) Чому ми висилаємо всі книжки в Україну, а є між нами багацько темних і неочитаних?

6) Чому Штіф, наш артиста і продюцер, є такий? Єдну красавицю, жи привіз з України, подарував біскупови, а другу паню, з таков високов освітов і єрундицийов, запхав до свої тиливізійної кухні?

7) Чому багацько наших не їздили до Риму на похорон Папи? Можи вони сі довідали, жи там тризни роблєт инакши, аніж у нас попід церков — там не сервуют голубців, печених курєчих литок і патичків та сирників, і не будут ставити єдну флєшку білого і єдну чирвоного на кумпанію за трапезним столом. Там лише будут їли пісні макарони.

• • •

Якщо хтось нарікає, що нема часу на важливі справи, то спитайте Бориса Вжесневського: він член Парламенту від Ліберальної партії в канадському уряді і дорадник українського уряду в Києві, від приятель канадського Прем'єра Пола Мартіна і добрий друг Президента Віктора Ющенка; від завжди скаже слово на наших великих і малих імпрезах; а перед Великоднем у своїй пекарні Future Bakery знайшов час показати дітям та їхнім бабусям, як пекти паски.

Борис Вжесневський вчить Ніку — внучку Раїси Галешко (крайня зліва), пії її подружку Аманду, як декорувати паску. А двірочний Ерік на руках у баби місить тісто сікачем.

Фото Івана Бейкера.

Щастя Вам, Боже, у пій відданий праці над
збереженням почувань гумору серед наших громадян
по обох боках канадсько-американського кордону.
Родина Весоловських. Чікаго.

Шановна пані редактор!

Дякую, що в минулому числі "Всесміху" згадали про нашу з св.
п. Павлом Глазовим дружбу. У мене зберігається все
листування з ним. Часто заглядаю до нього, перечитую його
листи, насолоджуюсь спогадами про Велику Талановиту
Людину.

Я щасливий, що доля нас звела. Його гуморески допомогли
мені перебороти депресію та ще й потішали нашу скислу
публику тут на Флориді, та й Чікаго, Детройті, Філадельфії,
Бафало, Клівленді, Рочестері, Кергонстоні, Гантері...

Дякуючи Глазовому, я удостоївся великої честі виступати в
Палаці "Україна", в Жовтневому палаці і в Домі учителя в Києві.

Сьогодні, переглядаючи його листи, я напав на дещо таке,
що придається надрукувати у "Всесміху".

Д-р Євген Стецьків. Сарасота, Флорида.

Лист Павла Глазового до Неоніли й Євгена Стецьківих 3 серпня 1994 року

Любі мої пшешенята перелітні, рідні Нілю й Євгене!
Оце пачку філіппіку скомпонував я для Анатолія Паламаренка —
для його виступу в День Незалежності на центральній площі
столиці. Славний артист наш попросив мене посприяти й
запевняє мене, що вийшло геніально. Не знаю, чи справді воно
так, але я робочою задоволений, що зі мною не часто буває.
Прийміть цей епілог як скромний дарунок за Вашу доброту й
ласку: позавчора одержав від Вас пачку з черевичками й іншими
високоцінними речами. Олекс [внук — примітка редакції]
знову розплакався, припасовуючи на руку чудового годинника. А
вчора одержав листи, написаного на прозорому папері,
веселого, теплого й такого теплого-теплого. Слів бракує,
щоб висловити найсердечнішу вдячність Вам. Ласку Вашу
сприймаю, як ласку Божу, хай Бог Вас береже й доглядає, як Ви
мене, недостойного!

Листи цього спрямовую на канадську адресу з надією, що
прочитаете Ви його до вибуття пана Євгена в наші краї, в рідні
краї, де його чекають, як найріднішого, найбажанішого гостя.
Для Анатолія Липвинова я неж написав щось неймовірне,
здається сам себе перевершив, але про це — мова потім.
Працюю я так продуктивно лише дякуючи Вашій підтримці й
допомозі — тому вклоняюся Вам від ясної зорі до рідної землі й
міцно-міцно обнімаю.

Ваш Павло Глазовий.

Тарас Бульба у Києві

Епілог

Нещодавно мені знову
Дивний сон приснився,
Що славетний Тарас Бульба
В Києві явився.
Сказав козак: — Є у мене
Карбованців з двісті.
Прогуляюсь, подивлюся,
Що робиться в місті.
Подивлюся, як столиця
Наша поживає,
Чим людей своїх годує,
Чим їх напуває.

Бачить: стоїть здоровило,
Схожий на міністра,
Пузо більше барабана,
Пика, як каністра.
— Що, питає, — покатається
З вітерцем охота?
Он у мене іномарка,
Японська "Тойота".

— Хотів би я побувати
У Святій Софії,
Подивитись на ворота
Наші Золотії,
Та пройтись по крамницях,
Заглянуть на ринки,

Далі на стор. 17

Тарас Бульба у Києві

Щоб купити онучатам
Пряники й родзинки.
Прогуляться бульварами,
Оглянуть майдани...

— А ти, — пита здоровило,
— Маєш мани—мани?

Здивувався запорожець:
— Які мани—мани?
Що ви таке варнячите,
Наче бусурмани?

Здоровило блимнув скося:
— Маєш у кишені?
— Маю купу карбованців.
— Ми берем *зелені*.

Славний лицар по кишенях
Ударив руками:
— Ти що, синку, за роботу
Береш *огірками*?!
А той йому: — Я питаю:
Чи ти *бакси* маєш?
— Що ти мені, — гримнув Бульба,
— Баки забиваєш?

— Я питаю, чи ти маєш
Доляри, дідулю?
Ледве стримавсь козарлюга,
Щоб не дати дулю.
— Та з якого ж це ви часу
Берете *палляри*?
То ви хто тут — яничари,
Турки чи татари?

— Ні, — говорить шоферага,
— Ми ще українці.
— То якого ж тоді біса
Не береш червінці?
Чого з людей православних
Чужі гроші лупиш?
— А тому, що за червінця

Сірника не купиш. —
У шофера пика стала
Сердита, аж люта.
— Сховай свої дерев'яні.
Теж мені *валюта* ...

Славний лицар на "Тойоту"
Грізно подивився,
Тричі плюнув під колеса
І перехрестився.

... Побрів козак по вулиці
Важкою ходю.
— Душно стало, треба б спрагу
Залити водою.
Бачить ятку, а в тій ятці
Молода дівця.
Стукнув Бульба у віконце:
— Дай води напиться!
А дівця в купальничку
Сидить майже гола.
— Ми вадою не торгуєм,
Но єсть кока—кола.
Не второпа козарлюга,
Що вона патяка.
— На якого мені біса
Твоя калокака?
Не хочу я бусурманську
Колокаку пити!
А чи можу я для люльки
Тютюну купити?
— Какой тютюн? Откедова?
Що єщо за люлька?
Возьмі лучше пачку "Кемла", —
Глузує дівулька. —
Могу єщо предложіть вам
"Марльборо" і "Кента".
У нас усьо продаютьса
Вплоть до "Презідента".
Єта пачка трідцять тисяч,
А вот єта — сорок...

Щось на очі козакові,

Спустилось, як морок.
З—під сивого оселедця
Градом піт закапав.
— Та де ж це я опинився?
Куди я потрапив?! —
Стоїть Бульба остовпілий,
Хита головою.
— По—якому це ти, дівко,
Говориш зі мною?

А дівуля як підскачить:
— Ти што, ненормальний?
Язик тебе не нравітса
Наш *офіціальний*?

— Тобто, як офіціальний?
Московський чи польський?
— Нет, — оскалилась дівуля,
— Шулявско—подольській.

В козака з—під оселедця
Знову піт закапав.
— Та де ж це я опинився?
Куди я потрапив?

Побрів козак, похнюпившись,
По рідній столиці.
Обдивився всі товари
На кожній полиці.
А там всюди, де не глянеш.
Як ганебні плями,
Стоять ціни сатанинські
З багатьма нулями.

— Що ж це скоїлося з вами?
Що це за порядки?
До чого ви дожилися,
Ледачі нащадки?
Вас давно завоювали,
Без війни, без бою,
Протухлою ковбасою
Й кислою бурдою.

Засмоктали Україну,
Як клопи, як воші,
Як короста з лишаями,
Чужоземні гроші.

Карбованці ваші стали
Непотрібним сміттям.
Вони уже не годяться
На іграшки дітям.

Перед злими гендлярями

Далі на стор. 18

Тарас Бульба у Києві

Плазуєте рачки,
Як жебраки, канючите
Нікчемні подачки...

— Боюсь, що вам недоброго

Чогось напращу.

Доки людьми не станете,
Знати вас не хочу! —
Гукнув козак, і неначе
Туманом повився...

Таким страшним ще ні разу
Він мені не снівся.

Павло Глазовий.

Виграють жирні коти.

Анекдот

Під час весільної гостини священик готувався промовляти, але забув свої штучні зуби. Батько молодого, що сидів біля священика, відкрив свою течку і подав священикові зубні протези.

На жаль, вони не вміщувалися в рот, бо були завеликі, але добродій заспокоїв:

— Не журіться, отче, спробуйте ці другі.

Ті знову не підійшли, бо були замалі. Зате третя пара зубів була в сам раз. Священик вклав їх у рот і без труднощів виголосив гарну промову. Після того подякував своєму добродієві за таку знамениту прислугу:

— Ви, мабуть, дуже добрий дентист.

— Ні, скромно відповів той, — я погребник. . . .

Продано на корені!

Чоловік звертається в бюро знахідок залізничної станції.

- Я забув у потязі великого бутля з горілкою. Скажіть, вам його не приносили?

- На жаль, ні, пане. Але принесли того бідолагу, що його знайшов.

. . .

— Багато хто вважає, що травка краща від горілки.

— Хто, наприклад? —
Наприклад, крілики...

. . .

Алкоголік - це людина, яка точно знає, чого хоче.

Клеопатра не прощала зради...

Директорка Українського дому для старших в Торонто, яка виробляла свій характер на зразках історичних жінок..., після недоспаних ночей..., після гірких дум..., взяла аркуш паперу, сіла при віконці і написала листа тому, хто зрадив сподівання діаспори і її особисто. "...не можу повірити, що Ви, пане Президенте, попали під вплив зрадників народу..."

Листа запечатала, припечатала своєю печаткою і відправила в Україну летунською поштою. А копію дала для української медії, щоб оприлюднили. Тільки "Всесміху" де дісталось. Але ми не в обіді...

Зміст листа не виглядає, як "Good buy, Charlie!", а радше як "Вернися, Іванку, будем шанувати..." Знаменита пані Директорка ще залишила місце надії на навернення блудного сина.

В цій історії є чимало повчального для нашої громади. А саме —

відкритість і довір'я.

На це треба мати відвагу і власні переконання. Бо в нас так ведеться, що б не сталося — все за закритими дверима. Чи то збірки і звіти про них, чи великі крадіжки, чи причини призначення і звільнення, купівля і продаж...

Громада дізнається із радіо БіБіСі (баба бабі сказала).

КОТИЛИСЯ ВОЗИ З ГОРИ
НА ДОЛИНІ СТАЛИ,
ЛЮБИЛИСЯ КАРІ ОЧІ
ТЕПЕР ПЕРЕСТАЛИ

ЛЕОНІД КРАВЧУК У ТОРОНТІ 1991.

ПАРТІЄ-ПРИПОДОБНИК

Що би-м я зробив з тим сьветом...

Я все вогорив своїм дїтьом: "Єк маєш бути звиклий дохтор — то ліпше будь добрим шевцем чи пекаром. Я певний, жи заробиш не тільки на насущний хліб, але й можут вібрати тебе на голову КУКУ або УНО. Так було перед тим, і так буде на довго далі! А єк будеш

головов, то будеш мав і амбіцію, і будеш мав шо сказати людьом. Не раз питают мене, шо зробив би я з тим сьветом Вітчизняної Війни, коли би я став президентом. Одразу кажу вам: "Ніц!" Я би дав їм ченс най би се добре пририхтували, а за кілька мінут перед парадом я би

проголосив, жи в Чорнобилі третій реактор хочит вібухнути, бо замісьць вугльом його нагодували капустов! І я не думаю, жи були би між ними такі герої, жи хтіли би св'єткувати Вітчизняну Війну десь в небі межі гвіздами?

Петро Шкварок.

Немало є таких, котрі схильні заплушити очі і дивитися на світ вухами.

Суперечка не тривала б так довго, коли б вина була тільки по одній стороні.

Дві речі — розум і каяття — завжди приходять до нас із запізненням.

Так починався капіталізм

Як на медведя впаде мала галузка, то він мурчить, а як велика, то мовчить.

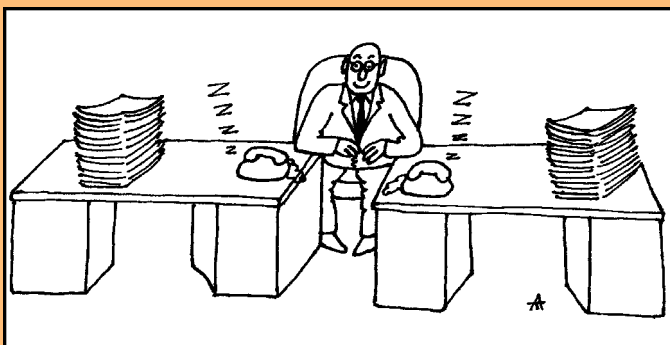
Був такий чесний, що навіть з хабаря давав здачі.

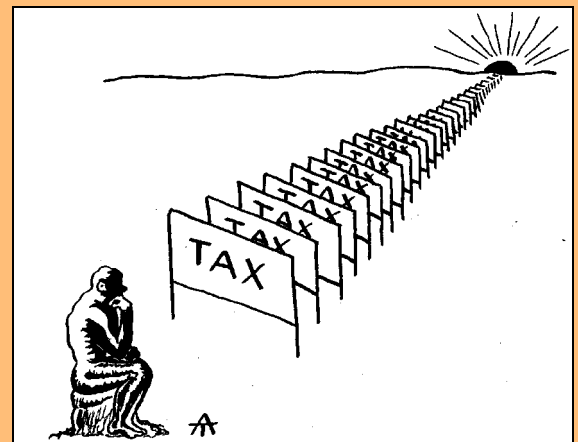
Всі лаври дістаються краплині, яка переповнює чашу.

Такий характер.
Хоч хату в центрі міста має, а все говорить:
— Моя хата скраю!

Мудрий намагається переконати, мудрагель — перемовити, а дурень — перекричати.

Чому меншість, здобувши більшість і владу, починає переслідувати меншість?

Життя — це театр за вільним вступом.
Лише гардероб, буфет і програма коштують дуже дорого.

A senior citizen in Florida bought a brand new Mercedes convertible. He took off down the road, flooring it to 80 mph and enjoying the wind blowing through what little hair he had left on his head. "This is great," he thought as he roared down I-75.

He pushed the pedal to the metal even more. Then he looked in his rear view mirror and saw a highway patrol trooper behind him, blue lights flashing and siren blaring. "I can get away from him with no problem" thought the man and he tromped it some more and flew down the road at over 100 mph. Then 110, 120 mph!

Then he thought, "What am I doing? I'm too old for this kind of thing." He pulled over to the side of the road and waited for the trooper to catch up with him. The trooper pulled in behind the Mercedes and walked up to the man. "Sir," he said, looking at his watch. "My shift ends in 30 minutes and today is Friday. If you can give me a reason why you were speeding that I've never heard before, I'll let you go."

The man looked at the trooper and said, "Years ago my wife ran off with a Florida state trooper, and I thought you were bringing her back."

The trooper replied, "Sir, have a nice day."

Mercedes

Старшого віку чоловік із Флориди купив собі новісінького Мерседеса із відкидним верхом.

Він виїхав на дорогу, натиснув педаль, автомобіль рванув 80 миль нагодину, а старенький лише задоволено посміхався, як вітер розвівав залишки волосся у нього на голові. "Знаменито!" — думав він, виїжджаючи на трасу.

Він ще більше натиснув на педаль. А коли зиркнув в оглядове дзеркало, то побачив, що за ним женеться патрульний автомобіль з блимавкою і завиваючою сиреною.

"Я можу легко втекти від нього", — подумав чоловік, витискаючи з Мерседеса 100, тоді 110, 120 миль/год. Тоді в голові йому тенькнуло: "Що це я собі думаю? Я застарий для таких витівок". Він з'їхав на обочину і став чекати патруля.

Поліцей заупинився позаду Мерседеса й попрямував до чоловіка. "Пане, — сказав він, — моя зміна закінчується за 30 хвилин і завтра п'ятниця. Якщо ви дасте мені таке пояснення, чому ви перевищили швидкість, якого я ще ніколи не чув, я вас відпущу".

Чоловік подивився на поліцейського й сказав: "Колись моя жінка втекла із поліцейським штату Флорида, і я подумав, що ви збираєтеся її мені повернути".

Поліцей відповів: "Бажаю вам гарного дня".

Корисна порада:

Якщо у вас перегоріла електрична лампочка, не поспішайте її викидати...
Нагрійте лампочку до температури 900 градусів, потім акуратно зніміть цоколь.
Замініть нитку розжарювання, відкачайте повітря з колби лампи і заповніть її інертним газом.
Потім знову нагрійте лампу до 900 градусів і поставте цоколь на місце.
Відремонтована лампа буде служити довго і надійно!

ГОЛОВОЛОМКА

Марусин тато мав п'ятьох дочок:

1. Ліда
2. Лада
3. Люда
4. Люся
5. ??????

Як звали п'яту дочку?

5. Леся

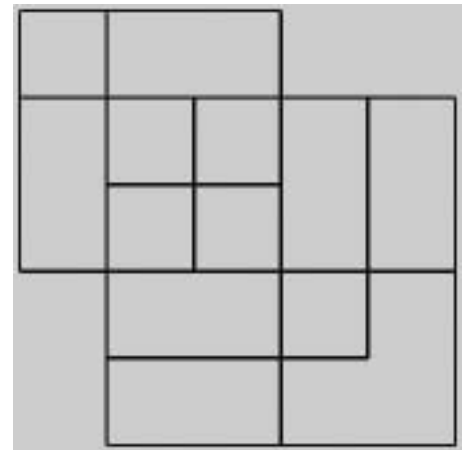
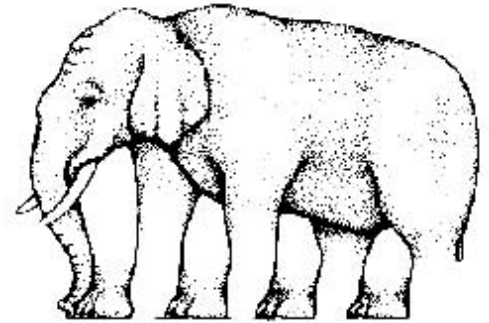
Неправильно. Її звали Маруся.

Любитель природы

В. Сингаївський

В. Сингаївський

О. Монастирський.

Коли...

- Коли француз обнімає жінку, його пальці сходяться на її талії, але це не значить, що у французів такі довгі пальці - це значить, що у французьких жінок тонка талія.
- Коли англійка сідає на коня і виїжджає на прогулянку, її ноги дістають до землі. Але це не значить, що у неї такий маленький кінь - це значить, що у англійок такі довгі ноги.
- Коли єврей, ідучи на роботу, плескає свою жінку по сідниці, задок гойдається до повернення чоловіка з роботи. Але це не значить, що жидівські жінки такі товсті. Це значить, що у жидівських чоловіків такий короткий робочий день.

В зоопарку

Коли моєму синові було п'ять рочків, я взяв його до зоопарку в Балтиморі. Він хотів подивитися на мавпи baboons (по-українському вони звуться павіяни). На жаль, їх в клітці не було. Я спитав сторожа, де мавпи?

Він відповів:

— Sir, they have a mating season now. They are very, very busy in the back of the cage.

Ми з сином їли прецлі, і я спитав ще раз сторожа:

— Do you think, if we show them pretzels, they would stop and come out?

А той мені відповів:

— Would you?

В оформленні гумориста **Павла Глазового** ця історія читається так:

Запитує в зоопарку симпатична панна:

— А чому у вас у клітці нема павіана?

— І не буде, — сторож каже симпатичній панні, — Бо він тепер паруються у мавп'ячій стайні.

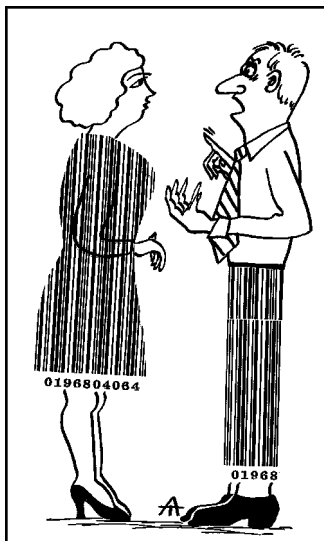
— А виманити його можна із того притулку?

Може, клюне на цукерку, а може на булку?

Сторож хитро засміявся: — Оце прив'язалась!

А ти клюнула б на булку, якби парувалась?

Євген Стецьків

Якщо...

- Якщо не вмієте плавати, не хапайтеся за обручку — це вам не рятувальне коло.
- Якщо собака навчиться говорити, то людина втратить останнього друга.
- Якщо жінка хоче відмовити - вона каже "ні". Якщо жінка починає пояснювати - вона хоче, щоб її переконали.
- Якщо жінка мовчить — слухай уважно!

Вузлики на пам'ять

1. Будь ласка, подивіться на адресну наліпку на останній сторінці "Всесміху": перший рядок — місяць і рік — означає, коли закінчується Ваша передплата. Не забудьте відновити. Дякуємо.

2. Висилаючи чека, не прибивайте його скобками до паперу.

3. Якщо хтось понадився позичати у Вас "Всесміх", скажіть, щоб сам /сама передплатили. Це лише 10 центів у день.

If not delivered please return to: Всесмі, 1063 Orchard Rd., Mississauga, Ontario, L5E 2N7 Canada

Очи́ма Всеволода Магаса

Телепрограма СВІТОГЛЯД: Рецепти
українських кулінарів для Віри Ке

Страва "Міш-Маш".

– Возміче миску, дайте монкі, води, чеснок, потім мішайче аж докі сі зробі міш-маш.

Вимастіт бляху куречим салом і жуцайте міш-маш до бляхи. А ту Зоська ріже рибу, потім жуца тиж до бляхи. І все!

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP №009942. Canada Post Agreement №40013958

